

og de vise sig ogsaa særdeles meget velgjørende, ikke blot mod deres egne Fattige, som de jo ene have at forsørge, men ogsaa, naar der fremkommer Annoncer, som opfordre til Velgjørenhed mod Christne. Det er oftere sleet med mig, at Jøder, naar der i en saadan Annonce har staaet en Appel til den christelige Godgjørenhed, have følt sig generede ved at yde til Christne, idet mere end een Jøde har sagt til mig: „De forsmaaer vel ikke vore Penge, skjøndt det er til christelig Velgjørenhed, at der er begjært Bidrag“. Dette hele frie Fattigvæsen skal ikke alene have sit Fond af Bøsspepengene, men det skal jo tillige have sit Fond af de Afgifter, som fremkomme efter § 7, og ved Siden deraf de frivillige Bidrag, som kunne indkomme fra den ene eller anden Side, og derfor mener jeg, at man ikke skal sætte saa megen Priis paa, at det tidligere havde dette kirkelige Præg, og sørge saa meget over, at det nu har tabt det.

Monrad: Jeg troer ikke, at denne Lov gjælder for Kjøbenhavn, og jeg synes derfor, at det er underligt, at man, fordi disse Bestemmelser, som nu ere komne ind, passe paa Kjøbenhavn, vil sige, at den skal gjælde for Kjøbenhavn. Med Hensyn til det, som blev nævnet af den sidste ærede Taler, skal jeg bemærke, at der vistnok er saa overordentlig faa afvigende Troesbekjendere omkring i Landet, at der ikke var Anledning til derfor at forandre Loven.

Hammerich: Jeg skal blot tillade mig at gjøre den Bemærkning, at saadanne findes ikke saa faa Steder, som den ærede Taler udtalte, trindt omkring i Landet.

J. N. Hansen: Jeg vil sote til, hvad der jo allerede paa en vis Maade blev udtalt, at jeg haaber, at denne Kasse vil faae adskillige Indtægter, at man f. Ex., hvor strivende Parter slutte Forlig med hinanden, mod at der gives et vist Beløb af den ene eller anden af Parterne til en Kasse, da i Almindelighed vil give til denne Kasse. Det er mig ogsaa bekjendt, at man ved mange selskabelige Forlystelser betænker de Fattige, og, naar

man sidder ved et Bord eller ved en Balle, og saa giver Noget til de Fattige, saa vil man dog ikke have, at dette skal have en kirkelig Charakter. Det forekommer mig derfor, at det ifølge Lovens hele Indhold ikke er berettiget at holde saa strengt og udelukkende paa, at den skulde have en kirkelig Charakter.

Lindberg: Jeg vil blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Loven i sin nærværende Form aabenbart har en ganske anden Charakter, end den havde i den Stikkelse, hvori den er kommen til os fra Landsthinget, og jeg troer, at, naar vi modtage et saadant Lovforslag fra det andet Thing, da skal dette Thing kun meget nødtigt indlade sig paa at gjøre Forandringer deri, naar de ikke i høi Grad ere paatrængende nødvendige, og allermindst paa en saadan Tid, hvor vi kunne vente, at, naar Loven gaar tilbage til det andet Thing, saa vilde den maaskee slet ikke komme ud. Deels med Hensyn hertil og deels med Hensyn til hvad jeg bemærkede, at Loven nu har mistet sin oprindelige Charakter, er jeg bestemt paa at stemme imod Lovens videre Fremme.

Tschering: Man maa dog lægge Mærke til, at denne Lov ikke alene er vedtagen af os, men at den allerede er antagen af Regjeringen, og altsaa har den Lo for sig. Dette er en stor Forskiel med Hensyn til den Ret, vi kunne tiltage os over Love, som ere komne fra det andet Thing.

Lindberg: Ja, jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der fra Regjeringens Side ikke er gjort nogen som helst Modstand imod Loven, saaledes som den blev vedtagen i det andet Thing, og altsaa maae vi forudsætte, at Regjeringen ogsaa vilde gaae ind paa den i den Stikkelse, som den dengang havde.

Tschering: Ja, det troer jeg ganske sikkert; men jeg troer ogsaa, at Regjeringen tager den ligesaa gjerne i dens nærværende Stikkelse, og derfor vil jeg ikke give nogen af disse to Stikkelser Fortrinnet. Jeg vilde slet ikke have indladt mig paa selve Sagen; men,